

Sygn. akt VI GC 855/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa **Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.)**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powoda Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 855/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 09 października 2020 roku powód Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (obecnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) kwoty 2 307,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 137 złotych za okres od dnia 21 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej korzystał z usług noclegowych i gastronomicznych w należącym do powoda Hotelu (...) w Ł.. Po wykonaniu tych usług powód obciążył pozwanego fakturą, która nie została przez niego uregulowana. Powód wezwał także pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się również rekompensata za koszty odzyskiwania należności w kwocie 170,34 złotych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25 lutego 2021 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 268/21 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się oddalenia powództwa. Pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek korzystał z usług powoda, jak również, by kiedykolwiek regulował z tego tytułu zobowiązania. Pozwany podniósł, że z dokumentów załączonych do pozwu wynika, że usługi były świadczone na podstawie korespondencji mailowej pomiędzy powodem a P. B., przy czym osoba ta nie jest w żaden sposób związana z pozwanym. W ocenie pozwanego w sprawie doszło do wyłudzenia świadczenia

usług noclegowych i gastronomicznych przez osobę, która wskazała dane pozwanego do faktury, a która nie miała uprawnień, by zaciągać w jego imieniu zobowiązania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m. in. świadczenia usług noclegowych i gastronomicznych w hotelach oraz innych obiektach zakwaterowania. Jednym z należących do tego podmiotu obiektów jest Hotel (...) znajdujący się w Ł. przy ulicy (...).

niesporne, a nadto: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 19-23 akt

Jedynym wspólnikiem i prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) jest M. S..

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. faktyczną działalność gospodarczą rozpoczął w kwietniu 2021 roku i w tym czasie zostały dokonane zgłoszenia do właściwego urzędu skarbowego.

M. S. znał osobiście P. B., jednakże nigdy nie upoważniał tej osoby do zaciągania jakichkolwiek zobowiązań w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., ani nie zlecał mu w imieniu tej spółki i na jej rachunek wykonywania jakichkolwiek czynności.

informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 68-73 akt, zeznania prezesa zarządu pozwanego M. S. – protokół rozprawy z dnia 18 maja 2022 roku – k. 155-156 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:10:41)

W dniu 27 grudnia 2019 roku Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 4 429,30 złotych brutto tytułem usług hotelowych i gastronomicznych świadczonych w okresie od dnia 08 grudnia 2019 roku do dnia 27 grudnia 2019 roku.

Powyższa faktura została uregulowana w całości – w zakresie kwoty 1 564 złotych gotówką, zaś w zakresie kwoty 2 865,30 złotych kartą płatniczą.

W dniu 02 stycznia 2020 roku Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 1 007 złotych brutto tytułem usług hotelowych i gastronomicznych świadczonych w okresie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia 02 stycznia 2020 roku.

Powyższa faktura została uregulowana w całości gotówką.

W dniu 07 stycznia 2020 roku Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 943 złotych brutto tytułem usług hotelowych i gastronomicznych świadczonych w okresie od dnia 04 stycznia 2020 roku do dnia 07 stycznia 2020 roku.

Powyższa faktura została uregulowana w całości gotówką.

faktury – k. 119-122 akt

W dniu 17 stycznia 2020 roku, na podstawie zestawienia z tego dnia, Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 2 137 złotych brutto tytułem usług hotelowych i gastronomicznych, z terminem płatności (przelewem) do dnia 20 stycznia 2020 roku. Jako datę wykonania usługi wskazano dzień 15 stycznia 2020 roku.

faktura – k. 8 akt

Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. w dniu 17 stycznia 2020 roku przesłał powyższą fakturę za pośrednictwem wiadomości email na adres (...), którego użytkownikiem był P. B.. W odpowiedzi na tę wiadomość P. B. zwrócił się o informację na temat rozdzielenia usług gastronomicznych na dwa rodzaje opodatkowania i przesłanie szczegółowego rachunku.

wydruk korespondencji mailowej – k. 9 akt

W dniu 13 lutego 2020 roku Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. na adres email (...) przesłał ostateczne wezwanie do zapłaty dotyczące faktury numer (...) z dnia 17 stycznia 2020 roku.

Wezwanie zostało przesłane również poleconą przesyłką pocztową (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na adres ujawniony w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, tj. Aleja (...), (...)-(...) G.. Przesyłka nie została przez podjęta w terminie, wskutek czego w dniu 04 marca 2020 roku zwrócono ją nadawcy.

wydruk korespondencji mailowej – k. 9 akt, wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru i kopertą nadawczą – k. 10-12 akt

W dniu 01 kwietnia 2021 roku w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego ujawniono (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., tj. Aleja (...), (...)-(...) G..

informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 68-73 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd oparł się również, uznając je za wiarygodne, na zeznaniach prezesa zarządu pozwanej spółki – (...) w zakresie, w jakim wskazał on, że P. B. jest znaną mu osobą, jednakże nigdy – jako jedyna osoba uprawniona do reprezentowania pozwanego, nie upoważniał go do zaciągania jakichkolwiek zobowiązań w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., ani nie zlecał mu w imieniu tej spółki wykonywania jakichkolwiek czynności, jak też, że pozwany nie korzystał z usług powoda w zakresie wskazanym w spornej fakturze. Sąd miał przy tym na uwadze, że powód nie zdołał w żaden sposób podważyć wiarygodności zeznań przedstawiciela pozwanego, na okoliczność bowiem korzystania przez pozwanego z usług powoda w zakresie wskazanym w spornej fakturze, poza samą niepodpisaną fakturą i korespondencją mailową z P. B., nie przedłożył żadnego dowodu, z którego wynikałoby, kto, kiedy i w którym imieniu z tych usług korzystał, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 18 maja 2020 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda, albowiem osoby uprawnione do jego reprezentowania, mimo prawidłowego wezwania, nie stawily się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) kwoty 2307,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 137 złotych za okres od dnia 21 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty, w tym kwoty 2 137 złotych tytułem zapłaty za świadczone pozwanemu usługi gastronomiczne i noclegowe w Hotelu (...) w Ł. oraz kwoty 170,34 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a także kosztów procesu.

Kwestionując żądanie pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaprzeczał, aby kiedykolwiek korzystał z usług powoda, jak również, by kiedykolwiek regulował z tego tytułu zobowiązania względem powoda. Pozwany podniósł, że z dokumentów załączonych do pozwu wynika, że usługi były świadczone na podstawie korespondencji mailowej pomiędzy powodem a P. B., przy czym osoba ta nie jest w żaden sposób związana z pozwanym. W ocenie pozwanego w sprawie doszło do wyłudzenia świadczenia usług noclegowych i gastronomicznych przez osobę, która wskazała dane pozwanego do faktury, a która nie miała uprawnień, by zaciągać w jego imieniu zobowiązania.

Przechodząc do rozważań merytorycznych w pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawę faktyczną żądania pozwu w niniejszej sprawie w ocenie powoda stanowiło zawarcie między stronami najpóźniej w dniu 17 stycznia 2020 roku umowy o świadczenie usług hotelowych, z której to – zdaniem powoda – nie wywiązał się w zakresie przyjętego na siebie zobowiązania zapłaty pozwany. Nie budziło przy tym wątpliwości Sądu, że usługi noclegowe oraz gastronomiczne świadczone przez powoda w obrębie należącego do niego obiektu zakwalifikować należało jako usługi hotelarskie w rozumieniu art. 3 ust. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku. poz. 2211). Zgodnie bowiem z powołanym przepisem przez usługi hotelarskie należy rozumieć krótkotrwałe, ogólnie dostępne wynajmowanie domów, mieszkań, pokoi, miejsc noclegowych, a także miejsc na ustawienie namiotów lub przyczep samochodowych oraz świadczenie, w obrębie obiektu, usług z tym związanych. Umowa o świadczenie usług hotelowych należy przy tym do umów mieszanych zawierających w sobie elementy różnych umów nazwanych, jak np. sprzedaż, najem, dzieło, przechowanie i nienazwanych, jako usług podobnych do zlecenia. Do umowy tej zastosowanie znajdują więc przepisy prawa cywilnego o umowach w ogólności, odpowiednie przepisy części ogólnej zobowiązań, w tym przepisy o skutkach niewykonania zobowiązań (art. 471 i następane k.c.) oraz o niewykonaniu i skutkach niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych (art. 487 i następane k.c.), przepisy o umowach nazwanych wprost lub w drodze analogii, w zależności od podobieństwa określonych świadczeń z tej umowy do świadczeń z odpowiedniej umowy nazwanej (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 kwietnia 2016 roku, sygn. akt I CSK 383/15). W przedmiotowej sprawie usługi hotelowe świadczone przez powoda obejmowały usługi noclegowe oraz usługi gastronomiczne, co skutkowało zakwalifikowaniem ich przez Sąd jako świadczenie usług, za które należy się wynagrodzenie – zgodnie z art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, rzeczą Sądu nie jest bowiem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że pozwany zlecił powodowi, a powód świadczył mu usługi hotelowe (noclegowe i gastronomiczne) ujęte w wystawionej przez powoda fakturze numer (...) z dnia 17 stycznia 2020 roku, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty. Tymczasem w ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, wobec bowiem zaprzeczania przez

pozwanego okolicznościom istnienia między stronami węzła obligacyjnego, przedłożone przez powoda dokumenty nie były wystarczające do przyjęcia, że strony łączyła sporna umowa. Dowodem na istnienie dochodzonej wierzytelności i jej wysokości w powyższej sytuacji nie mogła być bowiem w szczególności przedłożona przez powoda wraz z pozwem i niepodpisana faktura VAT numer (...) z dnia 17 stycznia 2020 roku, albowiem nie jest ona dokumentem, który ze swojej istoty spełnia funkcję dokumentu umowy. Zobowiązanie wynika bowiem z wiążącej strony umowy stanowiącej podstawę stosunku zobowiązaniowego, a nie z treści faktury. Co więcej pamiętać należy, że dołączona do pozwu faktura ma jedynie charakter dokumentu prywatnego, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi do wniosku, że Sąd może oczywiście wyrokować także w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych), ale jedynie w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te (faktury) z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c., tym bardziej, że przepisy prawa nie przewidują obowiązku podpisywania faktur.

Podkreślić jeszcze raz należy, że faktura jest jedynie dokumentem rozrachunkowym i nie stanowi samoistnego dowodu zawarcia umowy i jej wykonania przez powoda w sposób uzasadniający żądanie zapłaty, zwłaszcza w sytuacji zaprzeczania przez pozwanego istnienia takiej umowy między stronami. W okolicznościach analizowanej sprawy strona powodowa winna zatem innymi środkami dowodowymi dążyć do wykazania zasadności swoich roszczeń, tymczasem nie przejawiała w tym zakresie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej.

W niniejszej sprawie pozwany zaprzeczył, aby w ogóle pomiędzy stronami powstał stosunek prawny uzasadniający żądanie pozwu. Dla zaś jego wykazania powód zaoferował dowody w postaci duplikatu faktury numer (...) z dnia 17 stycznia 2020 roku (k. 8 akt), jak też duplikaty faktur numer (...) (k. 119-122 akt), wydruk korespondencji mailowej (k. 9 akt) oraz wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i kopertą nadawczą (k. 10-12).

Jak zaś wskazano już powyżej, wobec kwestionowania przez pozwanego jego legitymacji procesowej, niepodpisana faktura numer (...) z dnia 17 stycznia 2020 roku nie mogła stanowić dowodu na zawarcie z pozwanym umowy o świadczenie usług hotelarskich (noclegowych i gastronomicznych), zwłaszcza że zawarcia takiej umowy nie potwierdzał żaden inny dowód przedłożony w sprawie. Co więcej, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika także, ażeby przedmiotowa faktura została przyjęta przez pozwanego, a także by została przez niego zaksięgowana. Powód nie wykazał nawet, że przedmiotowa faktura została pozwanemu doręczona, gdyż dowodem na tą okoliczność nie jest przedłożony przez stronę powodową wydruk fragmentu korespondencji mailowej obejmujący korespondencję powoda z P. B., posługującym się adresem email (...), a innych dowodów jej doręczenia powód nie przedstawił. Przedstawiciel pozwanego zaś wskazywał w swoich zeznaniach, że powziął o niej wiedzę dopiero na etapie toczącego się sporu sądowego. Sąd miał także na uwadze, że przedstawiciel pozwanego wskazywał w swoich zeznaniach, że nie korzystał z usług powoda, nie upoważniał też żadnej osoby, w tym w szczególności P. B. – do zaciągania zobowiązań w imieniu pozwanego. Dowodem zawarcia spornej umowy nie mogły być przy tym także inne – pochodzące z wcześniejszego okresu – faktury przedłożone przez powoda, pozwany nie tylko zaprzeczał zawarciu takich umów, ale także i regulowaniu zobowiązań z nich wynikających. Sąd zaś zważył, że te poprzednie faktury zapłacone zostały gotówką lub kartą płatniczą (bez znaczenia przy tym pozostaje dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy fakt, że zapłata za poprzednie faktury dokonana w powyższy sposób uwiarygodniła niejako pozwanego jako płatnika i pozwoliła zgodnie z procedurami powoda na akceptację ewentualnej kolejnej płatności przelewem). Faktury te mogą stanowić dowód co najwyżej zawarcia umów we wskazanych w nich okresach (choć i temu pozwany zaprzeczał), w żadnej zaś mierze nie mogą być dowodem na to, że pozwany najpóźniej w dniu 17 stycznia 2020 roku korzystał z usług hotelarskich świadczonych przez powoda i jest zobowiązany do zapłaty żądanej kwoty 2 137 złotych. Jednocześnie powód nie zaoferował żadnego dowodu, np. z zeznań świadka – osoby, która faktycznie korzystała z usług powoda w tym czasie, na fakt ustalenia, czy była umocowana do zaciągania zobowiązań w imieniu pozwanego ani też z zeznań P.

B.. Dowodu takiego nie stanowi bynajmniej fragment przedłożonej przez powoda korespondencji z tą osobą, zwłaszcza w sytuacji, gdy pozwany zaprzeczał, by osoba ta była upoważniona do zawierania umów w imieniu pozwanego. W tej sytuacji to powód zobowiązany był wykazać, że osoba ta faktycznie była umocowana do reprezentacji pozwanego, że występowała wobec powoda w jego imieniu i na jego rachunek. Z przedmiotowej wiadomości takie okoliczności nie wynikają, adres email, którym posługuje się P. B. w żaden sposób nie nawiązuje do nazwy strony pozwanej, w samej wiadomości brak jest ponadto odniesienia do pozwanego. Pod wiadomością widnieją dane wymienionego, bez jakiegokolwiek nawiązania do spółki pozwanej. Powód nie wykazał przy tym także, ażeby choćby uprzednio w zakresie świadczonych przez siebie usług jako na rzecz pozwanego z pozwanym kontaktował się za pośrednictwem P. B., bądź adresu email (...) Okoliczności zaś umocowania P. B. do działania w imieniu pozwanego pozwany kategorycznie zaprzeczał. Jednocześnie powód nie wykazał przy tym kto w istocie korzystał z jego usług w okresie, którego dotyczy sporna faktura, w tym także, że był to pozwany, osoba przez niego upoważniona, czy P. B.. Powód nie przedłożył bowiem ani karty meldunkowej (o ile w świetle zniesienia z dniem 01 stycznia 2013 roku obowiązku meldowania gości hotelowych na pobyt czasowy była ona jeszcze u powoda stosowana), wyciągu z książki gości, ewentualnie innego dokumentu, który potwierdzałby dane osobowe osoby korzystającej z usług powoda.

Wobec powyższego uznać należało, że przedłożona przez powoda wyłącznie niepodpisana faktura numer (...) i fragment korespondencji mailowej prowadzonej z P. B. na jej temat, nie mogą – wobec zaprzeczenia przez pozwanego zawarcia umowy z pozwanym, korzystania z usług powoda i umocowania P. B. do działania w imieniu pozwanego – stanowić dowodu istnienia między stronami umowy o świadczenie usług hotelarskich i jej wykonania na rzecz pozwanego. Na zawarcie zaś takiej umowy i jej wykonanie powód nie zaoferował żadnych innych dowodów, w szczególności dowodu z zeznań świadków – osób, które faktycznie miałyby korzystać z usług powoda w celu ustalenia, w czyim imieniu umowa została zawarta.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że wiarygodność spornej faktury, w tym zakresie daty świadczonych usług, podważa również i fakt, że w przeciwieństwie do pozostałych faktur, nie wskazuje ona okresu, w jakim miał nastąpić pobyt gościa w imieniu pozwanego (a więc nie wskazuje okresu świadczenia usług przez powoda), zaś jako datę wykonania usługi wskazuje dzień 15 stycznia 2020 roku, choć wystawiona została – zgodnie z jej treścią – na podstawie zestawienia numer(...)z dnia 17 stycznia 2020 roku.

Mając na względzie całokształt okoliczności sprawy wskazać należy, że powód Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. nie zdołał wykazać, że najpóźniej w dniu 17 stycznia 2020 roku zawarł z pozwanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę o świadczenie usług hotelowych, jak również, że swoje zobowiązanie względem pozwanego wykonał, za co należałoby mu się wynagrodzenie w umówionej przez strony wysokości.

W konsekwencji powyższego powództwo podlegało oddaleniu w całości jako nieudowodnione i nieuzasadnione (także w zakresie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności), o czym Sąd orzekł w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 3 ust. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 2211) oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda jako stronę, która proces przegrała i uznając je za uiszczone (pozwany nie poniósł w sprawie żadnych kosztów).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 20 czerwca 2022 roku